

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa K. W.

przeciwko B. Spółce Restrukturyzacji Kopalń Spółce z o. o. o podwyższenie renty wyrównawczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2011 r.,

skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 20 maja 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 maja 2008 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy odrzucił zażalenie K. W. w sprawie o podwyższenie renty wyrównawczej przeciwko Spółce Restrukturyzacji Kopalń Sp. z o.o. w związku z odwołaniem od orzeczenia Sądu Pracy w B. z dnia 13 marca 2008 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 394 § 3 k.p.c. zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie skarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów. Natomiast w myśl art. 397 § 2 k.p.c. do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio

przepisy o postępowaniu apelacyjnym. Z kolei art. 370¹ k.p.c. stanowi o obowiązku odrzucenia przez sąd apelacji sporządzonej przez adwokata nie spełniającej wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 1-3 i 5 k.p.c., co w odniesieniu do zażalenia oznacza niespełnienie wymagań wskazanego wyżej art. 394 § 3 k.p.c. W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji uzasadnił rzeczowo z jakich względów odrzuca apelację powołując przepisy obowiązującego prawa. Natomiast złożone zażalenie w żaden sposób nie spełniało wymogu „zwięzłego uzasadnienia”. Uzasadnienie ograniczone zostało do jednego zdania, tj.: „(...) nie jest słuszne bowiem powódka prawidłowo opłaciła apelację, a uzasadnienie postanowienia odrzucającego apelację w stanie prawnym występującym w przedmiotowej sprawie jest niezrozumiałe”., które mogło być uznane jedynie za twierdzenie, a nie prawną polemikę ze stanowiskiem jakie zajął Sąd pierwszej instancji. W zażaleniu brak zatem w ogóle odniesienia do regulacji prawnych dotyczących spornej kwestii, stąd nie sposób wywieść jakie są w tym przedmiocie argumenty skarżącej.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy z dnia 20 maja 2008 r., zaskarżając powyższe postanowienie w całości. Powódka powołała naruszenia prawa procesowego – art. 394 § 3 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie oraz art. 373 k.p.c. przez jego zastosowanie. Wskazała ponadto art. 394 § 3 i 373 k.p.c. jako przepisy prawa, z którymi zaskarżone postanowienie jest niezgodne. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego postanowienia stwierdziła, że apelacja w przedmiotowej sprawie była oczywiście uzasadniona i gdyby została rozstrzygnięta na korzyść powódki to otrzymywałaby ona w dalszym ciągu rentę wyrównawczą od pozwanych BSRK Sp. z o. o. oraz KW S.A.. Wskazując, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania ponadto zaskarżone postanowienie nie podlegało zaskarżeniu do Sądu Najwyższego, powódka wnosi o stwierdzenie, że zaskarżone postanowienie jest niezgodne z art. 394 § 3 i 373 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określa przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wśród wymagań

tych istnieje wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jego spełnienie polega na przedstawieniu wyводу przekonującego, że szkoda wystąpiła, określeniu jej rodzaju i rozmiaru, czasu powstania oraz związku przyczynowego z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl., z dnia 27 kwietnia 2007 r., III CNP 24/07 niepubl.). Obowiązkiem skarżącej jest ponadto uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, a więc wykazanie jej przy użyciu dowodów lub innych środków niespełniających wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.). Dla spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy, jak w przypadku wniesionej skargi, stwierdzenie skarżącej, iż przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została jej wyrządzona szkoda oraz określenie zdarzenia z którym wiąże on powstanie szkody. Ponadto brak jest podstaw do przesądzenia ponad wszelką wątpliwość, że apelacja powódki zostałaby uwzględniona w całości na jej korzyść. Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że zaniedbania pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym uniemożliwiły kontrolę instancyjną.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424 § 1 k.p.c.).